

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobců: **a) D. S. a b) R. F.**, zastoupených JUDr. Františkem Kosíkem, advokátem, se sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, Ostrava – Zábřeh, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **House VACLAW s.r.o.**, IČ: 28570685 se sídlem Korejská 877/14, Ostrava, zastoupené JUDr. Helenou Strachotovou, advokátkou, se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. června 2012, č. j. MSK 35872/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. listopadu 2014, č. j. 22 A 87/2012 - 252, o návrhu žalobců na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti takto:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Ostravy (dále jen „stavební úřad“) rozhodl dne 19. prosince 2011 pod č. j. SMO/407003/11/Správ./Ing.X, k žádosti společnosti House Vaclaw, s.r.o., o umístění stavby „Polyfunkční dům Vaclaw na Kostelním náměstí v Moravské Ostravě“. Žalobci jako spoluvlastníci bytového domu, k jehož štítové zdi má uvedená stavba bezprostředně přiléhat, s jejím umístěním z řady důvodů nesouhlasí (jedná se zejména o zastínění jejich domu plánovanou stavbou, zaslepení větracích otvorů z jejich půdy, přesah stavby na jejich pozemek atd.). Jejich odvolání proti územnímu rozhodnutí nicméně žalovaný zamítl rozhodnutím uvedeným v návěti. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“); i ten ovšem žalobu zamítl rozsudkem uvedeným v návěti.

[2] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) se kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhají zrušení rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud se rozhodl odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat.

[5] Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zjišťuje Nejvyšší správní soud při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti splnění zákonných předpokladů uvedených v citovaném ustanovení, tj. 1) výrazný nepoměr újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí

nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a zároveň 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012 č. j. 1 As 27/2012-32, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[6] Stěžovatelé návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnili velmi obecně, neboť pouze konstatovali, že „*přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.*“ Opomněli však uvést, jaká konkrétní újma jim může ponecháním územního rozhodnutí v účinnosti vzniknout. Do jisté míry by samozřejmě bylo možno vyjít z obsahu kasační stížnosti, kde stěžovatelé líčí jednotlivá příkoří, jež jim mají vzniknout realizací stavby polyfunkčního domu Vaclaw. Nelze však přehlížet, že již v řízení před krajským soudem zamítl soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to svým usnesením ze dne 13. prosince 2012 č. j. 22 A 87/2012-235 [resp. č. j. 22 A 88/2012-247 v případě stěžovatele b)]. Krajský soud k tomu uvedl: „*Újma tvrzená žalobkyní má nastat až samotnou realizací stavby (výstavbou). K újmě žalobkyně by tak mohlo dojít až v důsledku vydání stavebního povolení k předmětné stavbě, neboť územní rozhodnutí samotné nezakládá stavebníkovi právo stavět a vytvořit tak následky, jichž se žalobkyně obává. Výkon napadeného, tzn. územního, rozhodnutí tak sám o sobě (bez stavebního povolení) není způsobitý přivodit žalobkyni jí tvrzenou újmu.*“ Tento náhled krajského soudu je navíc v souladu s dosavadní judikaturou správních soudů. Poukázat lze v prvé na řadě na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5. listopadu 2004 č. j. 57 Ca 14/2004-40, které bylo publikováno pod č. 455/2005 Sb. NSS. Obdobně však již, přinejmenším v jednom případě, judikoval též Nejvyšší správní soud, a to v usnesení ze dne 13. června 2006 č. j. 6 As 57/2005-217 (nověji, byť pouze implicitně, tak Nejvyšší správní soud učinil v usnesení ze dne 15. října 2013 č. j. Aprk 58/2013-126).

[7] Nelze samozřejmě vyloučit, že v daném případě by se Nejvyšší správní soud od předchozí judikatury mohl odchýlit. K tomuto kroku by soud mohl přistoupit buď na základě skutkového odlišení konkrétní kauzy od dřívějších případů (zejména v případě stavby, která podle stavebního zákona z roku 2006 nevyžaduje k realizaci žádnou formu stavebního povolení), nebo na základě odlišné právní argumentace opřené o novou právní úpravu [zejména s přihlédnutím k § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává]. Stěžovatelé by ovšem museli unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní. V daném případě by museli zejména odůvodnit, proč jim – v rozporu s názorem krajského soudu – hrozí újma již ze samotné možnosti, že stavebník na základě pravomocného a účinného územního rozhodnutí bude moci požádat o stavební povolení k realizaci stavby umístěné územním rozhodnutím (a potenciálně je získat). V případě nyní posuzovaného návrhu lze však skutková tvrzení stěžovatelů o hrozící újmě označit za nedostačující. Stěžovatelé neuvádějí např. ani to, v jaké fázi se mezitím nachází stavební řízení, a zda je tedy vůbec ještě požadovaná ochrana aktuální (srov. k tomu usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. prosince 2013 č. j. 47 A 15/2013-82). Právní polemika s důvody, pro něž nebyl odkladný účinek přiznán podané žalobě, pak zcela chybí.

[8] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že vzhledem k informacím, které má od stěžovatele k dispozici, není přiznání odkladného účinku kasační stížnosti na místě. Nejvyšší správní soud tím nikterak nepředjímá výsledek řízení ve věci samé.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu